

formning, det fik, fordi vi er bange for, at der ikke er den skelnen. Den bør vi have. Det andet, vi bør have, er en generel skelnen i EU's traktater mellem forskellige tjenesteydelser.

Men jeg er nødt til at sige til fru Line Barfod, at det får vi ikke, hvis vi ikke er aktivt med i EU, og det får vi heller ikke, hvis vi ikke stemmer ja til denne traktat. Fru Line Barfod og Enhedslisten ønsker ikke at tale om denne traktat, for den har de ikke fået lov til at stemme om. Så lad os tage nogle af de andre traktater. Sandheden er jo, at denne traktat på alle de strækninger, som vi kan blive enige om: forbedring af det, vi gør i forhold til ulande, forbedring af det, vi gør i forhold til udlændinge, forbedring af vores hjælp til flygtninge, forbedring i forhold til åbenhed, forbedring i forhold til borgernes indflydelse er bedre end samtlige de traktater, vi har nu, og derfor vil jeg fastholde, at Socialdemokraterne anbefaler et ja.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til fru Helle Thorning-Schmidt. Næste ordfører bliver hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 15.10

Morten Messerschmidt (DF):

I årevis har vi hørt tilhængerne af mere integration i Europa tale om vigtigheden af at sidde med ved bordet og om, hvordan vi med EU ikke afgiver, men blot puljer vores suverænitet. Vi puljede, da Danmark blev en del af Fællesmarkedet, og da man oprettede Den Europæiske Union. Vi puljede, da man nedlagde vore grænser og ville afskaffe vores krone, og vi puljede, da EU begyndte at overvåge og underkende de nationale valg i landene.

Nu i år 2005 hører vi igen de samme floskler. Nu vil man have en forfatning for Europa, en forfatning, ikke en traktat. Det er, hvad vi i dag behandler. En forfatning, som i et og alt gør Danmark og dette Folketing underlegen i forhold til EU. Højesteret bliver underlagt EF-Domstolen, Folketinget bliver underlagt Europa-Parlamentet, og regeringen bliver underlagt Ministerrådet.

Nej, vi puljer ikke vores suverænitet, vi samler ikke vores indflydelse, vi sælger ud af dansk selvbestemmelse. Aldrig har visionen om at samle Europa under én magtendeholder været så tæt på en realisering. Aldrig har nogen magthavere i Europa med så klar røst talt til de europæiske nationer: Nedlæg jer selv, I duer ikke, nationalstaternes tid er forbi, Unionen leve!

Så uoverlagte har forfatterne til forfatningen dog ikke været. I fine vendinger redegør man for, hvordan man skam respekterer nationalstaternes særegne kendetegn og forskelligheder. Men sandheden er, at det blot er ord, ord, der skal få europæerne til at skære den sidste rest af national selvbestemmelse bort.

Med den nye forfatning er det svært at få øje på, hvilke områder EU i fremtiden ikke skal blande sig i. Hvor den danske grundlov kun behøver 89 paragraffer til at slå alle enkeltheder for Danmark fast, så beskriver EU-forfatningen i 448 artikler, hvordan EU's voksende lovgivningsproces skal foregå i fremtiden.

For hvis blot dette handlede om udvidelse, som tilhængerne vil have os til at tro, hvordan kan det så være, at følgende i fremtiden skal være et EU-anliggende: Det skal være et EU-anliggende at sikre et højt beskæftigelsesniveau, at sikre en passende social beskyttelse, at bekæmpe social udstødelse, at sikre et højt uddannelsesniveau og sikre og fremme menneskers sundhed?

Det lyder selvfølgelig meget smukt, men i realiteten aner vi ikke, hvad det er, vi får. Jo, vi får et Europa-Parlament, hvor Danmark har under 2 pct. af mandaterne, vi får et Ministerråd, hvor Danmark har 1,2 pct. af stemmerne, og vi får en Kommission, hvor Danmark i lange perioder ikke vil have nogen kommissær og derfor er afskåret fra at fremsætte forslag og ikke vil have nogen som helst fornemmelse af, i hvilken retning EU bevæger sig. Danmark sættes uden for indflydelse.

EU skal være effektivt, siger tilhængerne. Og det må man give dem. Det bliver ubestrideligt mere effektivt i EU, når man ikke længere skal tage hensyn til de små lande. Naturligt bliver det mere effektivt, når vetoretten afskaffes, og selvfølgelig bliver det langt mere effektivt, når ikke alle lande har ret til en kommissær eller ret til formandskab.

Selvfølgelig bliver EU mere effektivt og beslutningsdygtigt, når de store lande træffer beslutningerne. Og ser man på de nye stemmeregler, så er det også fuldstændig tydeligt, i hvad forfatningen lægger op til. Det er Tyskland, Spanien, Frankrig, Italien og Storbritannien, der får mere indflydelse i Rådet, resten får mindre indflydelse.

Paradoksalt nok kan vi ikke i dag sige, hvor lidt indflydelse vi egentlig får. Danmark aner f.eks. ikke, hvor tit Rådet vil anvende den nye udvidede bestemmelse i artikel 18, hvorved